

въ дома на една добра бабичка. Тя го препратила въ Влашко. Тамъ Иванъ попадналъ въ гр. Букурещъ. По онова време, както и сега, жителитѣ на този голѣмъ градъ били много развратни. Страхувайки се отъ съблазни, Иванъ напусналъ Ромъния и се отправилъ за Света-Гора. Около градъ Шуменъ една разбойническа шайка отъ турци пленили Ивана и го принуждавали да се потурчи. Той обещалъ да приеме мохамеданство и разбойниците му дали малко свобода. Но Иванъ избѣгалъ въ Ст. Загора. Тамъ той се срещналъ съ единъ светогорски калугеръ и заедно заминали за Атонъ. Тукъ Иванъ проживѣлъ известно време въ различни манастири

После отишълъ и въ гр. Солунъ, дето билъ свидетел, какъ турцитѣ убили мъченически единъ християнинъ, на име Давидъ; неговата твърдостъ въодушевила младия старо-загорчанинъ и той решилъ да пролѣе кръвта си за християнската вѣра. Като се завърналъ въ Света-Гора, Иванъ се поселилъ отначало въ едно усамотено гористо мѣсто, а следъ нѣкое време той отишълъ при единъ добъръ калугеръ, на име Никифоръ, и заживѣлъ подъ негово ръководство. Единъ день Иванъ падналъ тежко боленъ отъ огнища. Съ голѣма мъка той се добралъ до църква, падналъ на колѣне предъ иконата на света Богородица и поч-

налъ съ сълзи да се моли. Светата Майка не го оставила безъ помощъ. Иванъ почувствувалъ чудно благоухание и туксѣ оздравѣлъ. . .

Когато отецъ Никифоръ се убедилъ, че неговиятъ послушникъ е решилъ твърдо да стане Христовъ ученикъ, подстригалъ Ивана въ монашество, като му далъ ново име — *Игнатий* и му разрешилъ да замине за Цариградъ. Тамъ той се облѣкалъ въ турски дрехи и единъ день се явилъ въ сжда, казвайки на сждиитѣ:

— Зли човѣци даватъ фалшива монета за истинска и при това заставятъ другитѣ сънасилие да я приематъ . . .

— Но това е престѣпление, — казалъ сждията: кои сж тѣзи престѣпници?

— Вие, мохамеданитѣ! — отговорилъ Игнатий . . . Преди нѣколко години вашитѣ турци ме принудиха на сила да имъ обещаю, че ще се отрека отъ Христа и ще стана мохамеданинъ. Виждамъ какво нечестие извършихъ на младини и сега смѣло ви казвамъ, че мохамеданството е лъжа и носи гибель за душата. . .

Казвайки това, той хвърлил отъ главата си зелената чалма.

— Кой те доведе тукъ! — гнѣвно извикалъ кадията.

— Моето собствено желание, за да очистя съвестта си . . .

Игнатий извадилъ отъ пазвата си една икона на Иисуса